

IV. ÉVFOLYAM.
Megjelenik
MINDEN VASÁRNAP.
Ára 3 hóra 1 frt. 50 kr.

Az előfizetési pénz a kiadó-hivatalba Városháztér 6. sz. alá küldendő.

Pest, junius 12. 1870.
24 szám.

GYÜJTÖKNEK öt előfizető után tiszteletpéldány jár.

Szerkesztői iroda: városháztér 6. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely LUDAS MATYI-nak van szánva

Batthány Lajos temetése után.

(Azokhoz a közösügyes osztrák-magyarokhoz, a kiket illet.)

Ott voltatok tehát mindnyájan
Összegyült az egész bagázs,
Hogy annál méltóbb s fényesb legyen
A végső tisztelet adás?!
Ó! nem döbbent meg rongy lelketek
Hogy hangzott a hármonia:
— Mely emlékeztet, hogy majd eljön —
Dies irae, dies illa!...

Elvittétek-e magatokkal
Bruderteket, azt a hóhért?!
Ki tizenhármat adott oda
Saját hitvány életéért!
Kinek gaz árulása után
Itélték el pajtásitok
Őt, a miért nincs számotokra
Elég átok, elég szitok!

Hát azokat elhivtátok-e
Kik köztetek uralkodnak?
Azokat, kik felette egykor
Vértörvényszéket tartottak?
Bizonyosan ott volt a hóhér!
Ott voltanak a vérebek...
Csak Haynau kellett vóna még...
Ó de illett vón' közétek!

Valjon megmertétek-e nézni
Azt a derült szép homlokot?
Azt a szép szakált, azt az ajkat,
Mely annyi üdvöset mondott?
Láttátok-e a szép homlokon
Azt a kicsiny de mély lyukat,
Melyen a halál megtalálta
Dicső éltéhez az utat?

Nem . . . nem hiszem, hogy megnéztétek. . .
Nem . . . nem hiszem, hogy láttátok,
Hisz az ösvényt melyen Ő haladt.
Végkép elbitangoltátok!
Azt gondoltátok, hogy majd azzal
Helyre ütitek a dolgot,
Ha rendeztek pompás temetést,
S emeltek pompás sirdombot!?

Azt gondoltátok, hogy kezetek
Mely annyi átkot össze irt . .
Tiszta leend, ha segititek
Diszesiteni azt a sirt?!
Hittétek: hogy ha jézsuita
Pofával ott együtt lesztek,
A sárba tapodott elvekért
Menten bocsánatot vesztek?!

Nem . . . ezerszer nem, — ne hidjétek
Nincs isten ki megbocsásson. . .
Nincs ember, ki rongy lelketeken
Egy kis tisztaságot lásson . . .
Ti megöltétek e szegény hont,
Őt pajtásitok ölték meg,
S most együtt hiztok, zsirozódtok. . . .
Ó! hogy mért nem gebedtek meg!

Te pedig ó dicsöült lélek!
Kit magasztalok versemben . .
Bocsáss meg, ha keményen irok
Busult gerjedezésemben.
Látva, hogy azok, kik mindenkor
Meggyalázták szent elveid:
Most farizeusi lélekkel
Kisérik ki hült tetemid!

Nagy Bőgős.

Papiáda.*)

A lósánczi püspök aspiransnak, Miaszösz Olyés Lai prófétának körlevele hiveihez;

Alapige: Pál apost. Timoth irt I. L. 3 R.
„Igaz beszéd az, ha valaki püspökséget kiván, jó munkát kiván stb. stb . ."

„Kedvelt kis és nagy kutyáim az úrban, férfiak és különösen vászon cselédek!

Mióta az isteni gonviselés Ilyés tüzes szekerén örömök között hozzátok röpitett: ti tudjátok az első naptól fogva, miként viseltem magamat, hogy semmi előtt nem vonagattam magamat, a mi nektek mulattatástokra szolgált légyen, s hogy papi tisztemet ne teljesitettem volna névestéken és közönséges helyeken?! Mert feleljetek kis kutyáim! ott is a legmagasabb helyekre, asztalok- és székekre másztam föl s csekélységem e rögtönzött catedrákról hirdeté nektek az örömöt, mely egész Lósáncz-Dugár városának öröme lészen s kedvre derité már már megfondirozni kezdő lelkeiteket.

Oh kérvén alássan! mindenesetre helyes volt ez igy, hisz a papnak osztozni kell hivei örömében és bánatában. — Azt sem mondhatjátok, hogy paphoz illően meg nem aláztam volna csekélységemet előttetek; mert lám köszönésteket meghajolva fogadom el, ez pedig egy volt senior és academián külföldön lévő individiumtól elegendő, a ki tán többet kiván, az nem méltó sarum szijját megoldani.

A jó Istent is hozzám pászoló huszáros áhitattal szoktam magasztalni s ez által, mint meg vagyon irva — a vallásos buzgóságot és Istent imádást — nagyban (!) elősegitettem. Mint hazafi pedig édes hazámnak mindig egyik (düledező) oszlopa akarok maradni. A mi emberi természetemet illeti, én gőgős nem vagyok csak az ő-k helyett é-ket kérek alássan olvastatni, ez már áll, söt több mint bizonyos, gégém van oly hatalmas, mely ha mások épületes mulatságára vagyis mulatságos épületére megszollal: az isteni nectárt csak ugy ömleszti az ő urának a gyomornak örömébe!

Minden elősorolt papi tulajdonaimnál fogva úgy hiszem, nem mondok sokat, midőn bátorkodom kijelenteni mindazok előtt, kiket a dolog most vagy jövőben illethet: miszerint rókaságom nagyon is érdemes lehetne a lósánczi püspök süvegre!

Már pedig: „Ki püspökséget kiván, jó munkát kiván!"
Nemde kis kutyáim?? püspöki csókjaim reátok mind örökké Ámen! . .

legalázatosabb meghunnyászkolandó szolgátok:
Miaszösz Oly Lai m. p.
lelkészkedő quid.

*) Ezen bibliai kenetteljes hangon irt szellemdús főpásztorkodó levelet, melynek minden sora cura pastotoralist, prudentiát, s tapintatot árul el, — sub rosa — jónak látom nyilvánosságra hozni. Ajánlom e levelet különösen némely ujdonsült fiatal henczegő lelkész figyelmébe, megtanulhatja ebből, miként kelljen magasztos hivatását betölteni?! . .

Elizeus pr.

Riadó a megyék rajnerféle rendezésére.

Mély álmodból ébredj magyar! nézz elöre,
Jól felfegyverkezve lépj ki harczmezőre;
Vivjál — ha kell harczot, „élethalál-harczot,"
Most az egyszer ne türj „vereségkudarczot."

Kemény ostrommal jön reád egy bőszült had,
Sebes rohamában feléd gyorsan halad:
Sorakozzál te is, — „képezz tömör falat,"
Akkor az ellenség lesz nekek csak „falat."

Jogtipró ellened — „hütlenné vált testvér,"
Ereiben folyik „elkorcsult magyar vér," —
Azért támad reád, — támad a hazára,
Vezére Rajner Pál komandó szavára."

Be akarna törni ősi alkotmányod
„Bástyáin," be is tör, ha egy könnyen hagyod,
„Az aczélsziklavár hős védelem nélkül," —
„Hamar ádáz ellen birtokába kerül."

Megyéid — amiket alkottak elődök
„Önállóságukban" voltak az erődök," —
Amikből biztosan „védted az alkotmányt,"
És megszégyenitve elüzted az ármányt.

Mikor dultak rajtad századon át — vészek,
Megyéid valának „csodás phoenixfészek,"
Honnét te még mindig „uj életre keltél,
Másként rég enyészet „martaléka" lettél.

Mert mindegyik megye egy „különország" volt,
Mig egyik túlnyomó erőnek „meghódolt"
Az alatt a másik „támadta" az ellent,
És az verességgel vagy kudarczczal elment.

Országod vivta már német, török tatár,
Mégis fenállanak mint „hatalmas kővár" —
Megyéid, — miket ha most az ellen bevesz,
„Hazád, szabadságod, mindened, oda lesz.

De mire is való ott arany szabadság?
Hol a szolgalélek önként „bilincsbe" hág?
Ki ősei honát „megvédni" nem birja:
Annak legyen a hon „börtöne és sirja."

Hol ő élettelen hullaként rothadjon,
Más életrevalóbb fajnak hogy helyt adjon,
Mely „szabadon élni" szeret, akar és tud, —
Szemközt áll a vészszel, küzd, gyáván el nem fut.

Millió torokból kiáltsd hát: hogy „éljen"
Az önálló megye — mikép élt, — állt régen,
„Kaszturalom" helyett testesüljön benne,
A hont ujjászülő „népfenségi eszme."

Majdha villámos ég „földrenditve" dörren,
Hangodra megrémül a vakmerö ellen;
Ostromával felhagy, — fegyverét lerakja,
Mert „istenitélet," — egy nemzet haragja.

És ti hont — alkotmányt hagyományzó ősök!
Mit éreztek? ha az elszánt örökösök" —
Ki nem „üzethetnek" a szent örökségből?
Örömkönyeitek hulnak le az égből."

Papirrágó.

Adomák.

Krisztus menybemenetelét magyarázgatta a falusi kosta, s észreveszi, hogy egy ösztövér muzsa nemlátszik igen törődni az egész históriával.

Kihuzza a ficzkót fülénél fogva a mediumra s elkezdi examinálni.

Mikor ment a Jézus a menybe?

Áldozó csütörtökön!

S hogyan? kérdé a mester fontos arczczal.

Szamárháton, felel az extempore. A mester elbámul e hallatlan eseten s bámulva kérdi:

És mi történt ott fenn a szamárral?

Hát — felel a kölyök — azon küldték le pünköstkor a szentlelket.

Megállitja egy falusi homo az utczán keresztfiát s kérdi:

Mit csinál apád gyerek?

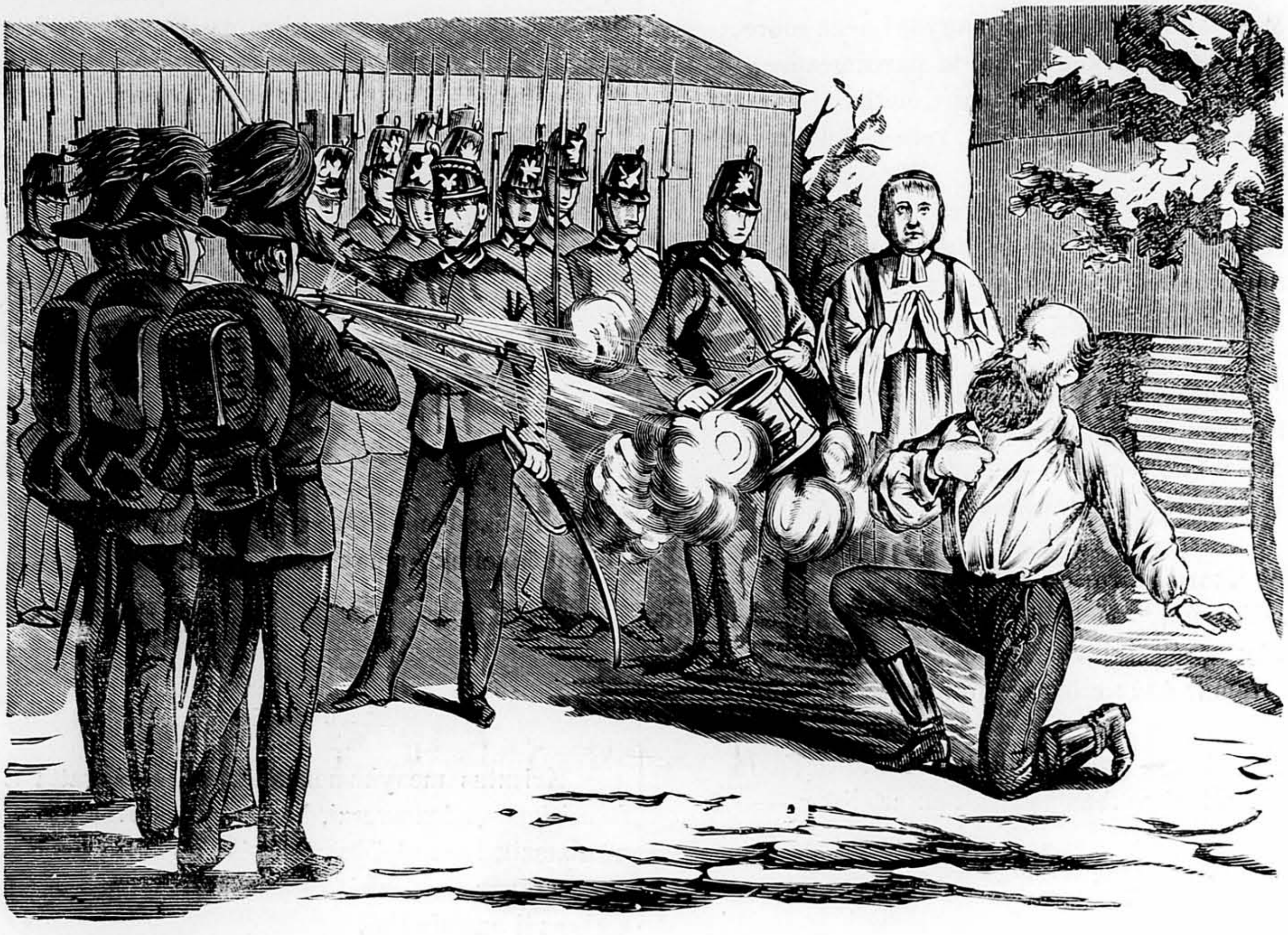
Kártyáz.

S nyer-e?

Nyer ám — felel a gyerek vigyorogva — könyökig vájkál a zsebbe és vakaródzik.

*

Tempora

1849-ben Magyarország első független és felelős miniszterelnökének igy fizettek a hazafiságért.

Pattantyuk.

Gróf Apponyi Sándor ama hires szónok, nem régiben otthon volt Kölesden, s amint az utczán sétált, egy kis hat éves fiú, hajdani kortesvezérének fia, — azt gondolván, hogy ismét feltüntek a régi dicsőséges napok mert a gróf itthon van, elkiáltá magát „Éljen Gr. Apponyi Sándor követjelölt,“ mire a gróf visszafordulván mérgesen igy szólt: „Hallgass jerek! fene teremtette!“

Páter Makutyi viczczelni is szokott a katedrában. Nem rég Szent Lőrinczről emlékezvén meg predikátziója közben—kit is mint mondják — rostélyon sütötték meg, a többi közt mondá: „ugy bizony atyámfiai, mikor már egyik felét megsütötték azt mondá a pogány biró: fordítsátok a másik felére, mert a rostélyos pecsenye is fogatva jó.

Egy ultramontán szalmaevő napilap ismertetvén Dömötör Károly „Emlékirásait“ a nazarénusokat illetőleg, — össze-vissza hadar egyet-mást a polgári házasságról, mely szerinte vad házasság.

Ugyan édes főtisztelendő ur! Ha már olyan nagyon ért az ilyenféle historiákhoz, legyen szives megmondani hogy Páter Eszemiszom és unokahuga közti viszony mennyivel erkölcsösebb a nazarénusok bagó hiténél?

Pulszkit, mint a nemzeti muzeum őrét felkérték a honvédek, hogy adjon ki egy 1848—9-ki honvéd lobogót, mely alatt a Batthány temetésénél sorakozhassanak, és Pulszki ur ugy lavirozott, hogy a legutolsó perczben tudatta a kérvényezőkkel, miszerint erre miniszteri engedély kell.

Lám, lám, Pulszkiról azt mondják „hogy: mindenbe bele üti az orrát. No bezzeg nem ütötte ide, sőt inkább a nagyszerü gyászünnepélytől elcsavarta az orrát.

mutantur . .

1870-ben Magyarország 2-ik miniszterelnöke pedig igy fizet a hazafiatlanságért.

Szép kilátás.

No hát kérem: a nagy orosz
Kormány,
Gondolkozik mostan olyan
Formán:
Hogy Pesten egy consulatust állit fel,
... Forgács grófnak: a magyarnak
Bizony egyébb nem is kell.

Tudom: ennek hallatára
Tóni!
Örömében alig tudott
Szólni.
Hogy ne??.. hisz úgy nagy kilátása van,
Hogy szájába arany alma:
— Consuli rang — pottyan.

Csodálkozni való.

Hogy a tevének a tü fokán át futni
Könnyebb, mint Czuppan-nak menyországba jutni,
Hogy gazdag a magyar, mert tenger az adó...
Azon nincsen semmi csodálkozni való.

Hogy a förendiház szereti a botot,
Hogy a Kemény Zsigó bort inni nem szokott,
Hogy igen sok embert vitt s visz el a manó...
Azon nincsen semmi csodálkozni való.

De ha egyszer a hirneves magyarkormány
Mely szóval örökkön örökké reformál,
Tenne is már olyas valamit a mi jó...
No már azon lenne csodálkozni való!

Áspis.

A marasztalt vendég.

Jó ismerőse volt a Somogyi embernek valahol, s valahányszor találkozott vele a kaposi hetivásáron, mindig nagyon szivesen hivta.

Egy inséges esztendő ősi estéjén egyszercsak beállit ám emberünk házához a jó ismerős kocsistól lovastól. Neki örül az ember a szerencsének s azt találta mondani, hogy „hely de jó hogy egyszer valahára megjelent kend komám a házamnál, nem is bocsátom kendet haza a tavaszig.“

Az ember kifogta lovait, s a gazda ellátta bőven szénával, abrakkal. Más napig ittak mint a csap! s a vendég nem is mutatott semmi kedvet a készülésre, folyt a dinom dánom egész héten, utóbb egész honapon át; eljött a disznóölés de a vendég nem készült; jött a karácsonünnep, a vendég csak nem mozdult; átmulattak minden farsangi lakodalmat, de a vendégnek esze ágába se volt, hogy illő is volna már egyszer haza tekinteni.

A gazda megunta már a kosztolást rettenetesen, de röstellette elküldeni a vendéget; utóbb be ment a paphoz, hogy adjon neki tanácsot, miként szabadulhatna megunt vendégétől.

A pap csak annyit mondott „bizza kend rám István gazda, majd elszökik a vendég, söt örül ha mehet szerencsésen.“

Volt abban a faluban egy hires földes ur, a ki a jobbágyok előtt kegyetlenségéről volt ismeretes. Ettől rettegett boldog boldogtalan egyiránt.

Egy este csak zörgeti ám az uraság hajduja a vendéglátó ember ablakait, mikor épen vacsorálnak. No! ki az? kérdé a gazda. Én vagyok az uraság hajduja!

Mit akarsz.?

Azt kérdezteti az uraság, hogy van e a kend házánál három hónapos vendég? felel a pap által megtanitott hajdu.

Van hát, mi közöd hozzá?

No hát ha van, elne eressze kend, mert az uraságnak rettentő csont szaggatásai vagynak a lábában, aztán azt komendiálták néki a doktorok, hogy szerezzen valahol három hónapos vendéget, aztán annak a lába szárából kell kiszedni a velöt s azzal kenegetni, attól meggyógyul; hát elne eressze a vendégét, mert reggel megjövünk érte.

Nagy rémülettel hallotta ezt a vendég s könyörgött a vendégszerető gazdának, hogy csak most az egyszer szabaditsa meg, soha többé nem marad három hónapos vendégnek.

A gazda másnap már zabot akart vetni, s korán reggel kimért nehány zsákkal, egy zsákba pedig bekötötte a vendéget s fölvetette a többi tetejére s azzal indult ki a mezöre, de utköz ben beállitott a paphoz ezen szavakkal: „csés jó reggelt kivánok tisztelendő uram! én vagyok a legelső ember, a ki az idén tavaszit vet, ne sajnálja megáldani a magomat.“

A pap jól tudta, hogy mi van a felső zsákban, vette a nádpálczát, s kezdett ilyen forma áldást:

„Az isten áldja meg a kend munkáját.“ azzal nagyot huzott a legfelső zsákra.

„Teremjen némelyik hatvan annyit“ — ismét jót vágott rá, — „némelyik száz annyit“ — ismét jót huzott rá, — „bőven teremjen a zab“ puff, az árpa — paff puff, kukoricza, krumpli puff paff.

Mikor aztán kiértek a mezőre s a gazda kieresztette a végig vert vendéget a zsákból, a vendég csak annyit mondott:

„No a tüzes istennyila csapja meg a kentek papját, azt gondoltam, hogy már a csicseriborsót is megáldja!“

Azzal ott hagyta kocsiját lovát „illa berek nádak erek.“ elment haza gyalog, s nem lett volna az a szép mézes pogácsa többé, a minn odacsalhatták volna mégegyszer Somogyba, három hónapos vendégnek!!!

Apponyi Sándor a hallhatatlan szónok.

Régen volt az nagyon régen
Még Bocskay idejébe . .
Hogy egy főur „Aponyi Pál“
Kardott fogott a kezébe. —

Kardott fogott a kezébe. —
Ugy állt a hadak élére. . .
Vivott miként hös oroszlán.
Áldás szálljon emlékére! —

Nem rég volt, csak kilencz éve
Ezernyolczszáz hatvanegyben,
Mikor gróf Apponyi Antal
Serleget fogott kezébe!

Serleget fogott kezébe!
„Éljen Schmerling igy kiáltott,
Csak a februári pátens,
Boldogitja az országot!

Gondolkozik Sándor urfi,
Hogy ős apja mit tett, —
„Goddam“ — éljen a jobboldal
S közösügyes vitézzé lett! —

Kis Bőgős.

Adomák.

Sok baja lévén A.. professornak diákjaival, egy alkalommal jegyzékbe vette szülőik lakhelyét és foglalkozását. A sor egy zsidó rabbinusra kerülvén kérdi tőle A.. professor.

Miféle foglalkozása van atyjának?

A bagó diáksereg ép az illetőnél szokván pipáit fedeleztetni, elkezd kiabálni: kupakol, kukupakol.

A fiu sértve érezvén önállóságát, hogy helyette egy egész had felel, protestálni kezd:

Nhem ighaz khérem aláschan, merth cshakh rhezel.

Sándor bácsi . . . i plébános, szakácsnét tartott magának, de persze a felebaráti szeretet lángoló kifolyása nem szoritkozhatott ily szük körre, s igy e magasztos erénye gyakorlására máshol is keresett tápot, mit a sok koma — s sógor asszonyokban szerencsésen fel is talált.

El el beszélgetett a téli órákon át sokszor este 9—10 óráig, jól tudván, hogy a munkás férjek szivesen látják öt.

Egy nap kevéssé tovább mulatott mint kellett volna. Mikor hazafelé vette utját, — mely egy fasoron vezetett keresztül a templom előtt — az óra már elütötte a tizenegyet. Korom sötétség volt, s Sándor bácsi sietve akart a templom fehér keresztje előtt elhaladni.

De mi az? Ah! a kereszt mögött fehér lényt vett észre.

Ez — — — ez — — no ez bizonyosan kisértet!! Mit csináljon?

— O Jezos Mária! O Jezos Mária! nyögé rémes borzalommal.

Az „o Jezos Máriát“ elmondta legalábbb 50-szer.

Nem használt. A kisértet nem mozdult.

Végre eszébe jut valami, s egyszerre elkiáltja magát:

Blum!

A kisértet (persze csak kutya volt) megugrott és eltünt.

Másnap a szószéken — épen vasárnapi napon — miután az egész esetet elbeszélte volna hiveinek, következőleg végzé be ájtatos predikátzióját:

„Láthatjátok tehát hiveim az urban, hogy egy „blum“ többet ér száz „O Jezos Máriánál! Ámen.“

Ugyan ez a pap rémitően haragudott a tanitóra, ki nem akarta a hittant tanitani.

Egy nap az iskolába lép, s mert a tanitó ismét más tantárgyakat tanitott, elővette a kátét s magyarázgatni kezdé a tanitványoknak a pápa „csalhatatlanságát.“

Haza menet két iskolás fiu között ilyen párbeszéd keletkezett aztán:

Pista: Te Petyi! ha a pápa csalhatatlan, hát akkor mindentudó is!

Petyi: Óh percze!

Pista: Hát nem mondta a tisztelendő ur, hogy csak az isten csalhatatlan s mert az egyszersmind mindentudó is.

Petyi: Az ám!

Pista: Hanem én azt nem hiszem, a mi szitánk otthon még is csalhatatlanabb mint a pápa, mert az mindig kitalálja ha forgatjuk, ki lopta el a mi csirkénket.

Petyi: Nos kicsoda?

Pista: A pap gazdaasszonya. Ennek a nevénél mindjárt megáll. A pápa csalhatatlansága is ilyenféle lesz hát.

Petyi: Ühüm.

Discursus Iczik szomszéd és Mihály gazda között:

Mihály: No szomszéd! Lónyai Pesten a ronda „két pisztoly" helyére egy diszes, közösügyes palotát épittet.

Iczik: Nu hallja khend Mihály ghazda! ennél okhosabbat cshak akkkor thett, mikhor a magyar pénzügyminiszther-shégről lemondott.

Mihály: Hallotta Iczik szomszéd, hogy Biharmegye Jenő nevü községében egy ökör és egy bornyú a pokolvart megkapta s a bölcs kupaktanács a veszélyt kikerülendő levágatta a beteg állatokat és a lakosokkal megétette?

Iczik: Khedves egészségökre khivánom!

Mihály: Hát azt hallotta-e már szomszéd, hogy az orosz kormány Pesten egy főkonsulatust akar felállitani?

Iczik: Hiszen, ha cshakogyan akhar: thalál minálunk shok consulnak való — moszkhavezetőt.

Mihály: Hát ahoz mit szól szomszéd, hogy Debreczenben négylábú csirke jött a világra?

Iczik: Erre cshak azt mundum, hogy: c s h ó k o l n i való e g y á l l a t mégh ez a Rajner oram mhegye ellenes thürvinyjovaslathához kipest.

Hirdetmény táblák.

I.

A 3 dob útczából.

E be a Hászban volna eyt hólnapozs Ayht es eyt fertay czoba a Pincäbe kiatni és mingyár lehet kapni a Pattani unnepilre izs.

II.

A király útczából.

It e helen épen ebben a kit emeletes Hausban van kit lakas Kiadva 2-ét zsobabul aló egt konha éttkamra ballás es egt fara pince 1-so Agustusra béhorczolkodnyi tesik haszmesternitul kirnyi.

Gyorspósta.

Sziparény Petro zatyafinak:

Zerdeg tégedet megtagonyaljon, hat hiába irok én rigmus te neked zsigapostaba, még is ostsepka nem megküldesz? No canis mater, varjal csag, mig tégedet én meggyógyitlak Nagy Bögös notaval, hanem tudok, hogy meglatszik zorvosag helye hatadon. N. B.

A t. olvasó körnek Szil-Sárkányban: Petrik Géza pesti könyvárus ur lapomra az olvasó kör részéről a mai napig még nem fizetett elő.

Felelős szerkesztő és kiadó laptulajdonos: MÉSZÁROS KÁROLY. Rajzoló: APPELRÁTH.

Pesten, 1870. Nyomatott Fanda és Frohna könyvnyomdájában. arany-kéz utcza.

Mészáros Károly